

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/88/2018
Identifikačné číslo spisu: 5411203918
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5411203918.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mestská teplárenská spoločnosť a.s., skrátený názov: MTS a.s., Palárikova 88, Čadca, IČO: 36 389 480, zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Poláčkovou, LL.M., Palárikova 88, Čadca, proti žalovanému Kysucká knižnica v Čadci, so sídlom 17. novembra 1258, Čadca, IČO: 361 450 68, zastúpenému advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope č. 174/13, Žilina, o zaplatenie 5.797,51 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/176/2017-653 z 30. mája 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 2Cb/56/2011-573 zo dňa 29. júna 2017 žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.797,51 € s 0,034% úrokom z omeškania denne zo sumy 406,02 € od 22. júna 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 21. júla 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 23. augusta 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 25. septembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 20. októbra 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 22. novembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 25. decembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 814,31 € od 24. januára 2008 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že výsledkami vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca dňa 21. decembra 2005 uzavrel so žalovaným kúpnu zmluvu č. 11/2005/III (ďalej len „kúpna zmluva“), predmetom ktorej bola dodávka tepla pre ústredné vykurovanie do dohodnutých odberných miest odberateľa podľa právneho režimu upraveného zákonom č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike a Obchodným zákonníkom. Spôsob určenia výšky kúpnej ceny podľa článku II. zmluvy bol definovaný tak, že kúpna cena bude odberateľovi účtovaná za cenu určenú dodávateľovi na príslušný kalendárny rok Úradom pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „Úrad“ alebo „ÚRSO“) rozhodnutím o stanovení maximálnej ceny tepla. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví

rozhodnutím č. 0310/2007/T určil na obdobie od 01. januára 2007 do 31. decembra 2007 variabilnú zložku maximálnej ceny tepla a fixnú zložku ceny tepla s primeraným ziskom. Žalovaný si záväzne na rok 2006 objednal 1250 GJ tepla pre ústredné kúrenie, na rok 2007 si záväzne objednal 1250 GJ tepla pre ústredné kúrenie. Odberateľ tepla (žalovaný) sa podľa článku III. zmluvy zaviazal zaplatiť dodávateľovi tepla kúpnu cenu za odobraté teplo v lehote 14 dní po vystavení účtovno-daňového dokladu. Za fakturačné obdobie bol zmluvne zvolený jeden kalendárny mesiac. Predmetom dohody bolo, že fixná zložka ceny tepla bude fakturovaná v každom fakturačnom období rovnomerne v 1/12 množstva tepla objednaného v odberovom diagrame. Na základe objednaného množstva tepla spolu so záväzným množstvom tepla ústredného kúrenia a teplej úžitkovej vody ostatných odberateľov bola mesačná cena tepla stanovená pre rok 2007 v sume 24.532,- Sk (814,31 Eur). Žalobca v rámci plnenia zmluvných záväzkov vyrobil k odberu prostredníctvom vlastných technologických zariadení pre účely prevádzky ústredného kúrenia žalovaného objednané množstvo tepla a následne podľa článku III. kúpnej zmluvy vyúčtoval žalovanému spotrebu tepelnej energie zo zmluvných odberných miest, pričom podľa článku III. ods. 3. písm. b) kúpnej zmluvy žiadal uhradiť fixnú zložku ceny. Dlh žalovaného predstavuje sumu 183.956,00 Sk (6.106,22 Eur), od ktorej sumy žalobca odpočítal sumu 9.300,- Sk (308,70 Eur), ktorá bola obsahom dobropisu č. 4800139. Pohľadávka na strane žalobcu je v sume 174.656,- Sk (5.797,51 Eur). Okrem istiny žalobca uplatnil aj úrok z omeškania s poukazom na ust. § 369 ods. 1 v spojení s ust. § 502 Obchodného zákonníka vo výške 0,034% denne z jednotlivých omeškaných súm.

3. Predmetom žaloby je zaplatenie fixnej zložky ceny tepla, a to v 1/12 množstva tepla objednaného v odberovom diagrame. Na základe oznámenia žalobcu zo dňa 17. októbra 2006 primátor Mesta Čadca dňa 18. októbra 2006 vyhlásil stav núdze v tepelnej energetike na území Mesta Čadca pre vymedzené územie zásobovania teplom z kotolne PK Okresný úrad. Dňa 17. januára 2007 primátor Mesta Čadca odvolal stav núdze v tepelnej energetike, ktoré rozhodnutie bolo Krajským súdom v Žiline zrušené a vec bola správne orgánu vrátená na ďalšie konanie s odôvodnením, že rozhodnutie o odvolaní stavu núdze v tepelnej energetike podľa § 28 ods. 1 zákona č. 657/2004 Z.z. je rozhodnutím, na ktoré treba aplikovať Správny poriadok, napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti uvedené v § 47 Správneho poriadku, na ktorý nedostatok prihliada súd ex offio a je povinný ho zrušiť ako rozhodnutie nepreskúmateľné. Krajský súd ďalej konštatoval, že došlo k právoplatnému vyhláseniu stavu núdze Mestom Čadca dňa 18. októbra 2006. Výslovil názor, že Krajský súd v Žiline rozhodol 27. marca 2011 (správne 21. marca 2011 - poznámka dovolacieho súdu) v konaní sp. zn. 22Sp 29/2010 s konečnou platnosťou tak, že zrušil rozhodnutie Mesta Čadca zo dňa 17. januára 2007 vydané pod číslom 33/2007/OPE, ktorým došlo k odvolaniu stavu núdze v tepelnej energetike, čím minimálne do tohto dňa trval stav núdze v tepelnej energetike, ktorý Mesto Čadca 18. októbra 2006 vyhlásilo na území Mesta Čadca pre vymedzené územie zásobovania tepla z kotolne PK Okresný úrad.

4. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nezavinil nedostatky v kvalite, množstve a v spoľahlivosti dodávok tepla, nedošlo teda k splneniu zákonnej podmienky uvedenej v § 20 ods. 2 písm. b) zákona č. 657/2004 Z.z. a ku výpovedi zo zmluvy o dodávke a odbere tepla zo strany žalovaného došlo navyše v čase, kedy Mesto Čadca vyhlásilo stav núdze. Žalobca pre žalovaného vystavil faktúry na fixné zložky ceny tepla v zmysle rozhodnutí ÚRSO na roky 2006 a 2007, pričom fixná zložka ceny tepla závisela od záväzných objednávok žalovaného. Suma mesačných faktúr zodpovedá 1/12 násobku ÚRSO-M schválenej fixnej zložky ceny tepla a objednaného množstva tepla. Žalované faktúry boli vystavené na základe záväznej objednávky žalovaného, od ktorej sa odvíjalo rozhodnutie ÚRSO a následne fakturovaná fixná zložka ceny tepla pre žalovaného, ktorú neuhradil. Poukázal na to, že štatutárny zástupca žalovaného záväznú objednávku potvrdil, čo do pravosti aj obsahu a uviedol, že si bol vedomý následkov tejto objednávky voči ÚRSO aj voči žalobcovi. K odpojeniu žalovaného došlo v stave núdze a žalovaný podľa zmluvy o dodávke odbere tepla a rovnako podľa zákona č. 657/2004 Z.z., nebol oprávnený vypovedať zmluvu v čase vyhláseného stavu núdze.

5. K tzv. „fixným nákladom“ okresný súd uviedol, podľa Výnosu Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 1/2006 zo dňa 21. júna 2006, ktorým sa ustanovuje rozsah cenovej regulácie na výrobu, distribúciu a dodávku tepla, spôsob jej vykonania, rozsah a štruktúra oprávnených nákladov, spôsob určenia výšky

primeraného zisku a podklady na návrh ceny, podľa § 1 písm. f) na účely tohto výnosu sú fixnými nákladmi náklady, ktoré nie sú ovplyvnené objemom výroby tepla a podľa § 3 ods. 4 pri fakturácii za dodávku tepla jednotlivé zložky maximálnej ceny tepla určené úradom nie je možné prekročiť. Variabilná zložka maximálnej ceny tepla sa fakturuje na namerané množstvo tepla na odbernom mieste a fixná zložka maximálnej ceny tepla sa fakturuje za objednané množstvo tepla. Podľa § 4 ods. 8 tohto výnosu celková výška oprávnených fixných nákladov na dodávku tepla s primeraným ziskom je v roku záväzná a pri fakturácii sa nemôže prekročiť. Okresný súd poukázal na ust. § 1 ods. 2 vyhlášky č. 505/2006 Z.z. upravujúce ekonomicky oprávnené náklady a § 2 ods. 1 vyhlášky č. 505/2006 Z.z. Zdôraznil, že spôsob určenia výšky kúpnej ceny podľa článku II. zmluvy bol definovaný tak, že kúpna cena bude odberateľovi účtovaná za cenu určenú dodávateľovi na príslušný kalendárny rok ÚRSO - rozhodnutím o stanovení maximálnej ceny tepla. ÚRSO rozhodnutím č. 0310/2007/T určil na obdobie od 01. januára 2007 do 31. decembra 2007 variabilnú zložku maximálnej ceny tepla a fixnú zložku ceny tepla s primeraným ziskom. Na základe objednaného množstva tepla bola mesačná cena tepla stanovená pre rok 2007 v sume 24.532,- Sk (814,31 Eur). Podľa rozhodnutia ÚRSO č. 0310/2007/T zo dňa 18. decembra 2006 bola stanovená fixná zložka maximálnej ceny tepla s primeraným ziskom na výstupe z primárnych rozvodov plynových kotolní 197,90 Sk/GJ bez DPH. Faktúrou č. 4700360 zo dňa 07. júna 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 20.615,24 Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), pričom od konečnej sumy bola odpočítaná záloha 12.300,- Sk, fakturovaná suma predstavovala 12.232,- Sk (406,02 Eur), faktúrou č. 4700420 zo dňa 06. júla 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), faktúrou č. 4700479 zo dňa 08. augusta 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), faktúrou č. 4700538 zo dňa 10. septembra 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), faktúrou č. 4700598 zo dňa 05. októbra 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), faktúrou č. 4700657 zo dňa 07. novembra 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), faktúrou č. 4700716 zo dňa 10. decembra 2007 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH), faktúrou č. 4700778 zo dňa 09. januára 2008 žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhradu sumy 24.532,- Sk - fixnú zložku nákladov pri množstve 104,17 GJ (suma vypočítaná za jeden GJ 197,90 Sk + 19 % DPH). Faktúrou č. 4800139 zo dňa 31. marca 2008 dobropisoval žalobca žalovanému sumu 9.300,- Sk. Súd prvej inštancie za aplikácie § 20 ods. 1, 2, 3, § 27, § 28 zákona č. 657/2004 Z.z. konštatoval, že súčasťou vyhlásenia stavu núdze v tepelnej energetike je aj vyhlásenie rozsahu obmedzujúcich opatrení na spotrebu tepla a rozsahu povinností držiteľov povolení a ostatných fyzických osôb a právnických osôb na odstránenie stavu núdze. Ďalej uviedol, že okrem režimu zákona č. 657/2004 Z.z. sa kúpna zmluva č. 11/2005/III spravuje Obchodným zákonníkom a jeho rozhodnými ustanoveniami § 409 ods. 1, 2, § 447 Obchodného zákonníka.

6. Osvojac si názor krajského súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. 13Cob/251/2014, že stav núdze v tepelnej energetike pre územie Mesta Čadca vo vymedzenom území trval minimálne od 18. októbra 2006 do 17. januára 2007, súd prvej inštancie posúdil výpoveď žalovaného zo zmluvy o dodávke tepelnej energie za neplatnú. K námietke žalovaného, že platne odstúpil od zmluvy dňom 10. novembra 2006, s poukazom na § 19 ods. 4 zákona č. 657/2004 Z.z, súd prvej inštancie uviedol, pokiaľ žalovaný ako odberateľ odstúpil od kúpnej zmluvy č. 11/2005/III v čase vyhláseného stavu núdze, nesplnil podmienku ustanovenia § 19 ods. 4 a 20 ods. 1 písm. b) zákona č. 657/2004 Z.z., nakoľko dodávateľ z dôvodu poruchy tepelných zariadení prerušil dodávku tepla v čase vyhláseného stavu núdze a nezavinil tak prerušenie dodávky tepla (čl. VIII. bod 1 písm. b) Všeobecných obchodných podmienok).

7. Pri posúdení výpovede žalovaného ako neplatnej, sa súd prvej inštancie zaoberal ďalej otázkou, či žalobcovi vznikol nárok na žalované plnenie. Konštatoval, že fixná zložka tepla je stanovená Výnosom

ÚRSO z 21. júna 2006 č. 1/2006, kedy táto nie je podmienená množstvom dodaného tepla, ale množstvom objednaného tepla. Keďže žalobca v čase vyhláseného stavu núdze neporušil svoje povinnosti podľa zákona č. 657/2004 Z.z. ani podľa zmluvy, vyslovil názor, že bol oprávnený fakturovať fixnú zložku ceny tepla, pretože žalovaný si riadne objednal množstvo tepla pre rok 2006 a 2007 a je zrejmé, že na základe objednaného množstva tepla sa určuje fixná zložka ceny tepla. Na základe uvedeného rozsudkom zo dňa 01. marca 2017 okresný súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.797,51 Eur s príslušenstvom, a to 0,034%-tným úrokom z omeškania denne s presnou špecifikáciou v odseku 8. odôvodnenia rozsudku.

8. Súd prvej inštancie posudzoval uplatnený nárok žalobcu cez úpravu uvedenú v ust. § 265 Obchodného zákonníka, subsidiárne v § 3 Občianskeho zákonníka a zaoberal sa obranou žalovaného, že pokiaľ žalobca uplatnil nárok ako fixnú zložku, súčasťou ktorej je primeraný zisk, keď teplo nevyrábala a nedodával s tým, či je možné takémuto nároku priznať súdnu ochranu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uplatnenému nároku žalobcu možno priznať súdnu ochranu a výkon jeho práva súdnu ochranu požíva. Poukázal na to, že zmysel, účel a charakter fixnej zložky tepla vyplýva zo zákona č. 657/2004 Z.z. a fixná zložka ceny tepla vychádza z množstva objednaného tepla žalovaným pre nasledujúci rok, pričom v čase dojednania množstva tepla, ktoré malo byť vyrobené, zmluvný vzťah o dodávke a odbere tepla trval a dodávateľ musel byť pripravený svoj záväzok na dodávku splniť a s tým mal spojené náklady. Žalobca teda bol nútený rezervovať výrobnú kapacitu potrebnú na výrobu 1250 GJ tepla na rok 2006 a následne aj na rok 2007, a to bez ohľadu na to, či sa takýto objem tepla odoberie. Z vykonaných dôkazov bolo nesporné, že k prerušeniu dodávky tepla došlo v dôsledku poruchy technologického zariadenia plynovej kotolne situovanej v objekte - dome súp. č. XXXX, pričom vlastníkom objektu v čase vzniku poruchy bola spoločnosť CUBUS a.s. so sídlom v Čadci. Mal za preukázané, že žalobcovi vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti, kde mal inštalované technologické zariadenie plynovej kotolne, v tom čase svedčilo zmluvné aj zákonné vecné bremeno voľného prístupu do predmetného objektu, pričom to bol práve vlastník objektu, ktorý v tom čase odmietol sprístupniť priestory plynovej kotolne pre jej opätovné uvedenie do prevádzky, napriek právoplatným rozhodnutiam súdov o povinnosti žalovaného sprístupniť objekt žalobcovi. Žalobca teda využil všetky zákonné oprávnenia, aby sa domohol plnenia zo zmluvného aj zákonného vecného bremena. Zdôraznil, že žalobca žalovanému vyúčtoval predmetnými faktúrami len fixnú zložku ceny tepla, hoci jeho reálna strata, ktorú vysporiadal sám, predstavuje sumu 1.234.988,- Sk (40.996,80 Eur) a žalobca so žalovaným jednal o úhrade týchto ekonomicky oprávnených nákladov, ktoré žalovaný odmietol uhradiť a vyslovene žiadal, aby žalobca obnovil dodávku tepla do Kysuckej knižnice v Čadci. Teda okrem fixných nákladov žalobca neuplatňoval voči žalovanému aj ďalšie nároky, ktoré uplatňovať mohol, a to náhradu variabilnej zložky tepla. Poukázal ďalej na to, že žalobca nepožadoval od žalovaného náhradu škody, ktorá mu mohla vzniknúť tým, že si žalovaný v rozpore s uzatvorenou zmluvou dohodol náhradný zdroj dodávky tepla, napriek tomu, že zmluvný vzťah stále trval. Súd prvej inštancie nepoprel, že nedodanie tepelnej energie žalobcom žalovanému ako zmluvnému odberateľovi tepelnej energie bolo zapríčinené primárne obchodnoprávnymi vzťahmi žalobcu s treťou osobou, a to majiteľom budovy, v ktorej sa plynový kotol nachádza a hoci žalovaný tieto vzťahy nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, nebolo možné hovoriť o tom, že nároku žalobcu na úhradu fixnej zložky ceny tepla, keď teplo nevyrábala a nedodával, nemožno priznať súdnu ochranu. V tomto smere okresný súd poukázal na skutočnosť, že žalobca bol podľa čl. 1 bod 2, čl. 3 bod 1 a bod 3 písm. a) a písm. b) zmluvy, ako aj § 3 ods. 2 Výnosu ÚRSO z 21.06.2006 č. 1/2006 a § 3 ods. 4 citovaného výnosu oprávnený účtovať a fakturovať žalovanému fixnú zložku ceny tepla, nakoľko táto nebola podmienená množstvom dodaného tepla, ale množstvom objednaného tepla, pričom objednávka žalovaného na množstvo tepla pre rok 2006 a 2007 nebola spochybnená. Vyslovil názor, že v čase vyhláseného stavu núdze neporušil žalobca svoje právne povinnosti podľa zákona č. 657/2004 Z.z. ani podľa uzavretej zmluvy so žalovaným, a preto bol oprávnený a aj povinný žalovanému fakturovať fixnú zložku ceny tepla. Poukázal na to, že žalovaný bol jedným z množstva odberateľov v centrálnom systéme zásobovania teplom a nefakturovanie fixnej zložky ceny tepla by malo negatívny dopad na cenu tepla ostatných odberateľov v tomto systéme, nakoľko cenotvorba tepla spočíva na princípe, podľa ktorého každý jeden odberateľ v systéme tepla ovplyvňuje cenu pre všetkých ostatných odberateľov tepla. Zároveň poukázal súd prvej inštancie na to, že pojem primeraný zisk v sebe obsahuje predpoklad, že ide o zisk spravodlivý, poctivý a taký, ktorý zodpovedá dobrým mravom. Zdôraznil, že

objednávkou tepla, podľa ktorej sa kalkuluje a určuje fixná zložka ceny tepla, si odberateľ rezervuje určitú kapacitu a množstvo tepla a na určení fixnej zložky je irelevantné, či túto kapacitu naplní, a teda či zmluvné množstvo tepla fyzicky a reálne odoberie alebo nie. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Štátnej energetickej inšpekcie Trenčín, z ktorého vyplýva, že spoločnosť CUBUS a.s. mala za svoje konanie uloženú pokutu vo výške 70.000,- Sk a tento orgán výslovne vo vzťahu k správaniu sa konateľa spoločnosti G.. M. vyslovil, že tento zamedzil dodávku tepla na vykurovanie v mesiaci november v tejto klimatickej oblasti Mesta Čadca, čo je neetické. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca nezavinil prerušenie dodávky tepla a hoci mu prislúchalo zákonné aj zmluvné vecné bremeno práva voľného prístupu ku kotolni, toto G.. M. nerešpektoval. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie fixnej zložky tepla a výkon práva nie je v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100% podľa jeho úspechu vo veci s tým, že podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 13Cob/176/2017-653 z 30. mája 2018 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. Uviedol, že v danom prípade sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie a skutkový stav považoval za zistený, preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2, 3 CSP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem; a predmetné konanie nemá širší spoločenský dopad a dotýka sa výlučne strán tohto konania a práv a povinností vyplývajúcich zo založeného súkromno-právneho vzťahu, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý plne zodpovedal zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Dodal, že pri zmene výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie nešlo o nesprávne skutkové zistenia, išlo len o odlišné právne posúdenie, a to v časti úvahy súdu prvej inštancie, či žalobou uplatnenému nároku na zaplatenie istiny 5.797,51 Eur je možné poskytnúť súdnu ochranu. Na základe zistení, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie ani na jeho zrušenie, krajský súd rozhodol o zmene rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP, a to za nezistenia nesprávnych skutkových záverov, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť vo veci pojednávanie.

10. Odvolací súd konštatoval, že podstatou odvolania žalovaného voči vyhovujúcemu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.797,51 Eur spolu s príslušenstvom, bola námietka nesprávneho právneho posúdenia oprávnenosti uplatneného nároku, bez relevantným spôsobom vyriešenej obrany žalovaného cez úpravu v ust. § 265 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 3 Občianskeho zákonníka, pokiaľ žalobca uplatnil nárok ako fixnú zložku, súčasťou ktorej je primeraný zisk, keď teplo nevyrábala a nedodával s tým, či je možné takémuto nároku priznať súdnu ochranu.

11. Uviedol, že žalovaný sa v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní bránil tým, že v rozhodnom období, za ktoré žalobca uplatňuje tzv. fixné náklady na výrobu, distribúciu a dodávku tepla, žalobca teplo nevyrábala, a teda teplo nedistribuoval a žalovanému nedodával. Bol názoru, že fixná zložka ceny tepla, ktorá sa síce určuje podľa objednávky, ale je ju možné fakturovať len v prípade, ak reálne teplo aj dodané bolo, pričom pre žalovaného nie sú rozhodné dôvody brániace žalobcovi teplo vyrábať.

12. Stotožnil sa s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri posudzovaní otázky (ne)platnosti právneho úkonu výpovede žalovaného zo dňa 08. novembra 2006, vychádzal z vyhlásenia primátora Mesta Čadca zo dňa 18. októbra 2006, ako aj záverov rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 22Sp/29/2010 zo dňa 25. marca 2011 so záverom, že pokiaľ žalovaný v čase právoplatne vyhláseného stavu núdze výpoveďou zo dňa 08. novembra 2006 vypovedal kúpnu zmluvu č. 11/2005/III zo dňa 21. decembra 2005, doručenou žalobcovi dňa 10. novembra 2006, došlo k predmetnej výpovedi v rozpore s ust. § 19,

§ 20 zákona č. 657/2004 Z.z. v spojení s čl. VI. - VII., čl. VIII. ods. 1 písm. b) Všeobecných obchodných podmienok, čím je predmetná výpoveď neplatná, pretože žalovaný nebol oprávnený predmetnú zmluvu vypovedať.

13. Rovnako súhlasil so zhodnotením súdu prvej inštancie vychádzajúcim zo záveru vyjadreného v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/128/2016, že povinnosť žalovaného platiť fixnú zložku ceny tepla vyplývala tak z výnosu ÚRSO zo dňa 21. júna 2006 č. 1/2006, zo zákona č. 657/2004 Z.z., ako aj zo samotnej uzavretej zmluvy o dodávke a odbere tepla. Fixné náklady, a teda fixná zložka ceny tepla vychádzala z množstva objednaného tepla žalovaným pre nasledujúci rok, pričom v čase dojednania množstva tepla, ktoré malo byť vyrobené, t. j. v čase záväzného vystavenia odberného diagramu, zmluvný vzťah o dodávke a odbere tepla trval. Výslovil záver, že dodávateľ musí byť vždy pripravený svoj záväzok na dodávku splniť a s tým má spojené náklady (fixné náklady). Teda v tomto prípade bol žalobca nútený rezervovať výrobnú kapacitu potrebnú na výrobu 1.250 GJ tepla na rok 2006 a následne aj na rok 2007, a to bez ohľadu na to, či sa takýto objem tepla odoberie.

14. Poukázal na závery vyjadrené Krajským súdom v Žiline v uznesení sp. zn. 13Cob/19/2007 zo dňa 14. júna 2007, vo veci žalobcu Mestská teplárenská spoločnosť a.s., so sídlom Čadca, IČO: 36 389 480, proti žalovanému CUBUS a.s., so sídlom Čadca, IČO: 35 729 091, v konaní o návrhu žalobcu o uloženie povinnosti prístupu ku kotolni, zdržania sa konania zamedzujúceho prístup a o protinávru žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia, v odôvodnení ktorého sa krajský súd zaoberal otázkou, či žalobcovi svedčí právo vecného bremena, a v akom rozsahu a z akého právneho titulu, pričom vyjadril záver o existencii zmluvného vecného bremena žalobcu, ktoré vecné bremeno zaťažuje nehnuteľnosť (budovu žalovaného CUBUS a.s.) a súčasne vychádzajúc z právnej úpravy zákona č. 657/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2005 o existencii zákonného vecného bremena, v zmysle ust. § 33 ods. 3 písm. a), b), c) tohto zákona. Doplnil však, že v rozhodnutí sp. zn. 13Cob/19/2007, na ktoré poukazoval okresný súd, krajský súd vo vzťahu k protinávru žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia (CUBUS a.s.) vyslovil, že je potrebné v novom konaní vychádzať zo záveru o existencii zmluvného i zákonného vecného bremena, je nevyhnutné doplniť dokazovanie v rovine ochranných pásiem tak, ako vyplývali zo zákona č. 70/1998 Z.z. v čase vydania licencie a v prípade, ak boli novo zriadené podľa ust. § 36 zákona č. 657/2004 Z.z., ktoré je potrebné vyhodnotiť v súvislosti so zákonným vecným bremenom. Práve uvedené mohlo mať právny dosah pre záver, či tu existuje priestor pre nárok žalovaného na bezdôvodné obohatenie a v akom rozsahu plochy, za primárnej aplikácie ust. § 657/2004 Z.z.. V tomto zrušujúcom uznesení krajský súd vyslovil, že ak bude okresným súdom zistená existencia právneho dôvodu na strane žalobcu k užívaniu dotknutých nebytových priestorov v budove z titulu zmluvného a zákonného vecného bremena a ochranného pásma, potom je potrebné zistiť rozsah takého užívania žalobcom a následne vyhodnotiť, či a v akom rozsahu došlo k užívaniu nebytových priestorov zo strany žalobcu bez právneho dôvodu s tým, že pri zistení, že tu existuje bezdôvodné obohatenie, považoval krajský súd za vhodné a účelné protinávru žalovaného vylúčiť na samostatné konanie vzhľadom na predpokladaný rozsah dokazovania k výške bezdôvodného obohatenia. Zároveň vyjadril krajský súd, že je potrebné zohľadniť nadobudnutie vlastníckeho práva k budove žalovaným (CUBUS a.s.), a tým k nebytovým priestorom, ktoré sa týkajú prevádzkovania kotolne až 29. septembra 2005, vo vzťahu ku ktorej okolnosti je potrebné vyhodnotiť nárok žalovaného na bezdôvodné obohatenie už od 05. novembra 2004.

15. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na § 265, § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka ako aj § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že žiadna právna norma nevymedzuje pojem zásady poctivého obchodného styku a nepokúša sa ich definovať ani doktrína. Vo všeobecnosti ide o poctivé, slušné a profesionálne správanie podnikateľov vo vzájomných vzťahoch alebo vo vzťahoch s inými subjektmi. Zásady poctivého obchodného styku sú výrazom konkretizácie všeobecnejších morálnych zásad či noriem vyjadrených v pojme dobré mravy. Ide o konkretizáciu noriem morálky na oblasť aplikácie konkrétnych spoločenských vzťahov, ktorými obchodné vzťahy sú. Tvoria ucelený súbor zásad správania, ktorých dodržiavanie v obchodnom styku tento styk kvalifikuje ako poctivý. Sú právne relevantné pri výkone práva. Tu sú kritériom právnej ochrany výkonu práva v tom zmysle, že pokiaľ výkon práva je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, aj keď neporušuje žiadne kogentné

ustanovenia zákona, nepožíva právnu ochranu. Tým, že Obchodný zákonník v ust. § 265 všeobecne odkazuje na zásady poctivého obchodného styku, tieto zásady majú v tomto prípade právnu záväznosť. Pojem dobré mravy je obsahovo širší ako pojem zásady poctivého obchodného styku, aj keď mnohé konkrétne porušenia dobrých mravov sa budú prekrývať s porušením zásad poctivého obchodného styku. Z toho vyplýva, že nie každé porušenie zásad poctivého obchodného styku je zároveň v rozpore s dobrými mravmi a nie každý rozpor s dobrými mravmi je aj porušením zásad poctivého obchodného styku. Vzťah ust. § 265 Obchodného zákonníka k ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka označil za vzťah všeobecného a osobitného. Ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka je ustanovením špeciálne prispôbeným pre oblasť obchodných záväzkových vzťahov. Spoločné obe ustanovenia majú to, že sa týkajú výkonu práva.

16. Všeobecným pravidlom, v súlade s ktorým sú subjekty práv povinné vykonávať svoje práva, je zásada dobrých mravov. Právo teda zakazuje výkon práv, ktoré síce vznikli v súlade s právom, ak ich výkon je v kolízii s dobrými mravmi. Aplikácia zákona musí byť vždy so zásadami morálky. Inštitút dobrých mravov je korektívom, ktorý umožňuje súdu, aby nevyhovел žalobe, ktorá je síce dôvodná, avšak sú tu iné okolnosti, vo svetle ktorých by výkonom takéhoto práva nastala výrazná nespravodlivosť. Zmyslom tohto ustanovenia je teda zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných (porovnaj R NS ČR zo dňa 26. júna 1997 sp. zn. 3Cdo N 66/96). Nie je vylúčené, že po zvážení okolností prípadu, aj taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť považovaný za v rozpore s dobrými mravmi, a preto mu bude súdom odopretá právna ochrana (NS ČR sp. zn. 25Cdo 4209/2011 sp. zn. 30Cdo 3838/2014).

17. Konštatoval, že samotné nedodanie tepelnej energie žalobcom žalovanému ako zmluvnému odberateľovi tepelnej energie bolo zapríčinené primárne a priamo súkromnými spornými obchodno-právnymi vzťahmi žalobcu s treťou osobou, a to majiteľom budovy, v ktorej sa plynový kotol nachádzal, pričom majiteľ budovy znemožnil žalobcovi prístup do tejto budovy. V posudzovanom prípade však zostala spornou otázka aplikácie ust. § 265 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vo vzťahu k žalobcom uplatnenej pohľadávke, a to z hľadiska výkladu otázky, kedy sa výkon práva ocitá v rozpore s poctivým obchodným stykom, resp. v rozpore s dobrými mravmi. Východiskom úvah krajského súdu sa stala okolnosť, že tak ako ust. § 265 Obchodného zákonníka, tak i ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Uvádza krajský súd, že pre použitie korektívu „dobré mravy“ zákon nestanovuje, z akých hľadísk má súd vychádzať, vymedzenie hypotézy právnej normy teda závisí v každom konkrétnom prípade na úvahe súdu. Tak, ako už bolo uvedené, súdna prax v tomto smere vychádza z názoru, že za dobré mravy je treba pokladať súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujúce podstatné historické tendencie sú brané do úvahy rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných, ktorý je konformný i so záverom obsiahnutým v Náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 249/1997, ktorý za dobré mravy považuje súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je veľakrát zaistiťované i právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je treba vykonať vždy po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť uvážené všetky rozhodné okolnosti prípadu (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo 486/2002).

18. Krajský súd odlišne však od záveru súdu prvej inštancie, a to i napriek tomu, že sa neodchýlil od záveru vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 13Cob/19/2007, v ktorom bolo konštatované, že žalobcovi patrí oprávnenie vyplývajúce zo zmluvného ako i zákonného vecného bremena avšak so spornosťou jeho

rozsahu, zotrval na závere, že tu bol na jednej strane založený súkromno-právny a verejnoprávny vzťah medzi žalobcom a tretím subjektom a ďalší súkromno-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Zistená spornosť súkromno-právneho a verejnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a tretím subjektom - spoločnosťou CUBUS a.s., mala dopad na súkromno-právny vzťah žalobcu a žalovaného, pričom žalovaný do vzťahu medzi žalobcom a tretím subjektom vstúpiť nemohol a v dôsledku ktorej spornosti nedošlo k splneniu povinností zo strany žalobcu dodávať teplo žalovanému. Práve v dôsledku narušenia vzájomných vzťahov žalobcu a tretieho subjektu, nedošlo k odstráneniu poruchy na technologickom zariadení žalobcu, a tým k nedodaniu tepelnej energie žalovanému, keďže tak ako odkazoval žalobca aj z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/19/2007 a konania vedeného na Okresnom súde Čadca č. k. 4Cb/56/2006 bola zrejماً spornosť zmluvných a zákonných vzťahov žalobcu a spoločnosti CUBUS a.s.. Za stavu nesplnenia si zmluvnej povinnosti žalobcom, potom zmluvnému nároku žalobcu nebolo možné priznať súdnu ochranu. Uviedol, že pri posudzovaní, či výkon práva žalobcu je v súlade s ust. § 265 Obchodného zákonníka a § 3 Občianskeho zákonníka, bolo potrebné vychádzať práve z konkrétnych skutkových zistení v prejednávanej veci, ktorým skutkovým zistením bolo práve to, že žalobca žalovanému v rozhodnom období nedodával tepelnú energiu. Napriek tomu, ako bolo tvrdené, že žalobca si povinnosť dodať tepelnú energiu nemohol splniť v dôsledku porušenia povinnosti tretieho subjektu, a to spoločnosti CUBUS a.s., táto okolnosť však nemohla mať vplyv na postavenie žalovaného ako druhej zmluvnej strany, t. j. odberateľa. Upriamil pozornosť na to, že žalovaný si žiadnym spôsobom nemohol vynútiť splnenie zmluvnej povinnosti a sám túto situáciu neprivodil.

19. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu, práve dôsledky narušenia súkromných právnych vzťahov žalobcu a tretieho subjektu mali dopad na žalovaného, v ktorej súvislosti krajský súd poukázal i na čl. 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Zároveň uviedol, že nebola naplnená vyváženosť vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, keďže žalobca záväzky vyplývajúce z uzavretej zmluvy neplnil a práve neplnenie povinnosti dodávať teplo sa prejavilo v sfére žalovaného, a preto priznanie uplatneného nároku by bolo pre žalovaného nespravodlivým. Dodal, že bolo síce zrejmé, že žalobca sa snažil problém so svojim zmluvným partnerom, teda spoločnosťou CUBUS a.s. riešiť, avšak spôsob ani výsledok riešenia v rovine obnovenia dodávky v relevantnom období tepla pre žalovaného nebol preukázaný a ani iný náhradný spôsob zo strany žalobcu k plneniu svojich záväzkov vo vzťahu k žalovanému.

20. Len na doplnenie k argumentácii žalobcu uvedenej v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, v rámci ktorej poukazoval na poskytovanú podporu prostredníctvom občianskeho združenia Naša nemocnica v Čadci Kysuckej nemocnici s poliklinikou v Čadci v zriaďovateľskej pôsobnosti žalovaného prostredníctvom podielu zaplatenej dane z príjmov právnickej osoby za roky 2010 až 2016 krajský súd uviedol, že v danom prípade je žalovaným Kysucká knižnica a samotná podpora žalobcu Kysuckej nemocnice s poliklinikou v Čadci nemá relevantný vplyv na posúdenie, či uplatnený výkon práva žalobcu voči žalovanému je, resp. nie je v súlade s poctivým obchodným stykom, resp. dobrými mravmi.

21. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, navrhujúc ho zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

22. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že krajský súd nepriznaním fixnej zložky ceny tepla otvoril právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Ďalej uviedol, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená ani právna otázka stavu núdze v tepelnej energetike, ktorú krajský súd riešil len okrajovo, konštatovaním, že sa rozhodujúce skutočnosti diali počas právoplatne vyhláseného stavu núdze. Napadnuté rozhodnutie označil za nesprávne, keďže žalobca splnil všetky podmienky pre priznanie fixnej zložky tepla s primeraným ziskom. Keď krajský súd nepriznal fixnú zložku s odôvodnením, že žalobca nedodával žalovanému teplo, je zrejmé, že rozhodnutie smeruje priamo proti zneniu, zmyslu aj účelu citovaných noriem výnosu Úradu. Úvaha odvolacieho súdu by bola namieste,

keby bola predmetom žaloby variabilná zložka maximálnej ceny tepla, závislá od skutočne odobratého a dodaného množstva tepla. Žalobca ale takú žalobu nepodal a na žalovaných faktúrach bola variabilná zložka nulová položka. Rozhodnutie označil za neetické, nakoľko neurobili nič v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca nebol ten, kto stav núdze spôsobil alebo spolupôsobil, ale ten, kto sa v stave núdze ocitol. Nebol tým, komu stav núdze vyhovoval, ale ten, kto bol stavom núdze poškodený, pretože prišiel o štyroch odberateľov a kotolňu a zároveň musí platiť úrok z investičného úveru, ktorým financoval jej výstavbu. Robil všetko preto, aby stav núdze odstránil, nemohol však ako súkromná osoba vniknúť do budovy, ktorá patrila iným subjektom, len aby sa dostal ku kotolni, bol v tom odkázaný na pomoc štátnych inštitúcií, ktorej sa nedočkal. Za nesprávny označil názor odvolacieho súdu, že stav núdze a nedodanie tepla boli primárne zapríčinené súkromnými spornými obchodnoprávnymi vzťahmi žalobcu a spoločnosti MKM centrum s.r.o. a CUBUS a.s. Za jedinú príčinu označil technickú poruchu kotolne. Uviedol, že mal jasné právo z titulu zákonného aj zmluvného vecného bremena, ktoré ho oprávňovalo na vstup do budovy, ale ani v exekúcii vedenej na základe právoplatného predbežného opatrenia, ho v realite nedokázal presadiť. V súvislosti so zákonným vecným bremenom uviedol, že nechápe nezrozumiteľné vysvetlenie krajského súdu, v ktorom ho spája s ochranným pásmom a bezdôvodným obohatením, ktoré si mohli uvedené spoločnosti uplatniť, najmä keď odvolací súd vedel, že tieto spoločnosti tak neurobili a súdne konanie bolo zastavené pre ich zánik. Ďalej namietal aj voči posúdeniu jeho riešenia ako nedostatočných pre obnovenie dodávky tepla s tým, že neposkytol náhradný spôsob dodávky tepla. Konštatoval, že odvolací súd opomenul, že výroba a dodávka tepla je činnosť, ktorá podlieha povoľovaciemu konaniu Úradu a žalobca ju nemôže vykonať na iných než Úradom povolených zdrojoch výroby a rozvodu tepla. Riešenie náhradnými zdrojmi bolo v kompetencii Mesta Čadca, ktoré ale náhradné zdroje nenariadilo (§ 28 ods. 5 zák. č. 657/2004 Z.z.). V súvislosti s odvolacím súdom konštatovaným nedodržaním princípu „zmluvy sa majú dodržiavať“ a princípu „vyváženosti vzťahu“ medzi ním a žalovaným, poukázal na to, že žalovaný vedel o možných problémoch s dodávkou tepla ešte pred tým, ako spísal záväznú objednávku, ktorej následku, v podobe nezaplatennej fixnej zložky tepla s primeraným ziskom, sa vyhýbal.

23. K dovolaniu žalobcu zaslal vyjadrenie žalovaný, navrhujúc dovolanie odmietnuť. Uviedol, že žalobca odôvodnil prípustnosť dovolania ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (nepriznanie fixnej zložky tepla) v podstate odôvodnil v bodoch 3 a 4 dovolania. Výslovil názor, že skutočnosť, že strana konania sa nestotožňuje s právnou argumentáciou všeobecného súdu, ktorou odôvodnil svoje rozhodnutie na podklade riadne zisteného skutkového stavu, nie je sama o sebe dôvodom pre záver o nezákonnosti rozhodnutia alebo jeho arbitrárnosti. Dovolanie napadnuté rozhodnutie označil z hľadiska zásadnej právnej otázky, na ktorej je založené, za mimo rámca dovolacích argumentov žalobcu. Konštatoval, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zamietol žalobu pri aplikácii ustanovenia § 265, § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 2 ods. 1 CSP, ako to vyplýva z bodov 32 - 39 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu napadnutého dovolaním. So zreteľom na uvedené konštatoval, že dovolateľovi unikol podstatný právny dôvod, pre ktorý odvolací súd zamietol žalobu, pričom tento právny dôvod dovolateľ vo svojom dovolaní nenamietal.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok je potrebné odmietnuť.

25. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

26. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

28. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

29. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018). Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

30. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR (sp. zn. 1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010, 7Cdo/117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Nesprávne právne posúdenie môže byť teda dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

31. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na myslí.

32. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalobca vymedzil právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená v bodoch 3 a 4 dovolania tak, že krajský súd nepriznaním fixnej zložky tepla otvoril právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená s tým, že pre úplnosť treba uviesť, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená ani právna otázka stavu núdze v tepelnej energetike. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Vychádzajúc z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na riešení žalobcom v dovolaní uvedených, navyše ani nie presne špecifikovaných, právnych otázok. Otázkou stavu núdze v tepelnej energetike sa odvolací súd, tak ako uvádza v dovolaní aj samotný dovolateľ, zaoberal len okrajovo, konštatujúc, že rozhodujúce skutočnosti sa udiali počas právoplatne vyhláseného stavu núdze, skutočnosť ktorá nebola ani medzi účastníkmi sporná a nebola dôvodom, pre ktorý odvolací súd žalobu zamietol. Obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nezodpovedá ani konštatovanie dovolateľa, že nepriznaním fixnej zložky tepla otvoril právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená. Práve naopak, z bodu 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Žiline vyplývajú podrobné dôvody, pre ktoré odvolací súd dospel k záveru o povinnosti žalovaného platiť fixnú zložku ceny tepla a práve žalobcu na jej zaplatenie, a to ako dodávateľa, bez ohľadu na to, či sa takýto objem tepla aj skutočne odoberie.

33. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie za aplikácie ustanovenia § 265 a § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 2 ods. 1 CSP. Dovolateľ označil napadnutý rozsudok za nespravodlivý a neetický, pretože neurobil nič nepoctivé ani v rozpore s dobrými mravmi. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť dovolania. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho ako súd rozhodol, nezodpovedá významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Záver odvolacieho súdu, že uloženie povinnosti zaplatiť fixnú zložku ceny tepla žalovanému by v prejednávanej právnej veci odporovalo zásadám poctivého obchodného styku, nie je navyše výsledkom aplikácie či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia špecifických skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré viedli odvolací súd k prijatiu napadnutého rozhodnutia.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

36. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.